

AURORA, BESKYDDAREN

PETER WESTBERG

SAGA
EGMONT

AURORA,
BESKYDDAREN
PETER WESTBERG

Peter Westberg

Aurora, beskyddaren

SAGA Egmont

Aurora, beskyddaren
Copyright © 2020 Peter Westberg och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726605525

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Prolog

Mitt ute på Baltiska Havet kan vattnet, när solen lyser som starkast, skina lika blått som kronbladen på en blåklint och lika klart som renaste glas. Det bräckta vattnet i det som högst fyrahundrafemtionio meter djupa innanhavet inhyser tusen och åter tusen olika marina arter, varav endast en bråkdel kan skönjas med blotta ögat ovanifrån dess yta.

På det Baltiska havet har oräkneliga fartyg förlist och hundratals människor förolyckats under de senaste tusen årens sjöslag. Djupet gömmer emellertid långt fler väsen än vare sig den moderna tidens marinbiologer hittat eller som sedan länge utdöda forskare och diktare någonsin kunnat drömma om.

Dess hemlighetsfulla mörker döljer, på de allra djupaste och mest svåråtkomliga platser, undervattensriken som sedan eoner bebos av varelser vilka endast en handfull ovanjordingar skådat, och sedan levat och kunnat berätta om. Dessa varelser, till formen lika men på så många andra vis samtidigt fullständigt olikartade de ständigt krigförande ovanjordingarna, har under alla tidsåldrar övervakat havsytan och den övre världens utveckling och dess invånares förehavanden. Det varelserna saknar i tal har de kompenserat med ett säreget välutvecklat hörsel- och luktsinne förenat med avancerad telepatisk förmåga. Den sistnämnda egenskapen har idogt använts för att skrämman undan de ovanjordingar som då och då kommit för nära. Ibland har de med rena hotelser och planterade hjärnspöken fått de få som lyckats skåda deras art att hålla tyst om dess existens. Via de tusentals ovanjordingar som

legat till havs i sina ovanjordsfarkoster i dagar och med nät och linor lurat till sig undervattensarter att nyttja som proviant, har varelserna även kommit att förstå sig på och tyda de olika läten som lämnat deras glappande käftar. Emellanåt förkunnade dessa läten sägner om vad de antog vara deras egen art.

Hemska, och för deras avskildhets skull, fantastiska berättelser om hjärnkontroll, sylvassa fenor, hundra minst lika vassa tänder och mörka, hajliknande ögon.

Ingen av dessa skildringar är egentligen alltför långt ifrån verkligheten.

I dessa sägner valde ovanjordingarna allt som oftast att referera till undervattensrikenas invånare som havsfruar, sjöjungfrur, havsnymfer, eller sjörån.

Tidsåldrarna förändrades. Ovanjordingarnas ytfarkoster, varav så många tusen hamnat på havets botten, moderniserades. Med tiden utrustades farkosterna med motorer som drev propellrar. Dessa roterade frenetiskt strax under ytan och skapade virvlar och strömmar. Ibland sög dessa med sig nyfikna, mindre starka, arter för att förvandla dem till strimlor som spriddes ut i blodsdimmor.

Ovanjordingarnas beteenden förändrades i takt med att tidsåldrarna skred framåt.

De var inte längre lika vidskepliga och rädda för undervattensrikenas invånare som kommit att bli mytomspunna. Något som däremot inte förändrades var ovanjordingarnas nyfikenhet inför att utforska det okända djupet. Detta riskerade att föra dem ännu närmare den hemlighet som havsbotten ruvade på.

År 1945

Reidar Isaksson, blott nitton år fyllda men till sinnet flera decennier äldre, satt på sin stol och täljde på ytterligare en träfigur. Denna gång föreställde den en björn som höll ett dragspel. Medan han täljde smuttade han på en kopp brännvin.

De senaste månaderna hade kantats av rykten som florerat i byn. De var rykten om att fru Magda Nordin sett Kaj Lorén släppa lös något i deras insjö, tidigt på våren, direkt efter hemkomsten från Gotland. Trots att Reidar hade bekantat sig med den betydligt äldre Lorén hade han inte frågat ut honom om anklagelserna som gällde att han skulle ha lösgjort något oheligt, något som inte hörde hemma i sjön. Rykten och baktal hade eskalerat. Folk hade sagt sig skymta det som nu planterats i deras vatten och gjort byborna så rädda att de knappt vågade stoppa tårna i vattnet och än mindre tvätta sig rena. En äldre kvinna påstod att hennes storvuxna katt, en exklusiv pälsboll specialimporterad från grannlandet, hade försvunnit. En annan sak som dök upp var att blodspår var allt som återstod av en get, samtidigt som byns evige plågoande Pilsk-Leif, som ständigt brukade tafsa på byns ungmör, varit spårlöst försvunnen i flera dagar.

Det hade talats om att samla ihop ett garde av bybor och marschera mot Kaj Loréns gård med hot om prygling ifall sanningen kring alla konstiga företeelser sedan hans återkomst inte kom fram. Reidar hade inte engagerat sig i frågan. Han beblandade sig sällan eller aldrig med byfånarna och deras ryktesspridning och ville heller inte

stöta sig med Lorén som, i hans ögon, var den enda i bygden vars sällskap han tolererade, och rentav tyckte om.

”Nu har fru Berglund tydligen idkat samlag med änklungen Boman.”

Reidar Isaksson betackade sig helst för sådana rykten, de bekom honom helt enkelt inte.

Han ville bli lämnad ifred, tälja sina träfigurer och dricka sitt brännvin utan påträngande skvaller, även om det senaste om Lorén hade fått honom att blicka ut mot sjön ett par gånger extra. Det hade helt klart skänkt Reidar en känsla av välbehövlig spänning. Han övervägde att lägga ned täljandet för kvällen. Solens strålar hade lämnat hans stuga i Norra Morsjön i takt med att den gått ned bakom trädtopparna i nordväst. Tiderna var svåra. Det andra världskriget, som rasat och fått svensken att förbereda sig och vara på sin vakt, hade avslutats utan att folket behövde delta. Bara månader tidigare, under den råa vintern, hade Reidars mor gått bort i tuberkulos. Efter sig hade hon lämnat stugan och dess inventarier, däribland oljelampan som just nu var det enda som skänkte ljus åt hans pågående hantverk.

Många gånger hade Reidar förbannat sig över att hans eget rike hade släppt igenom Hitler och hans soldater, låtit dem tåga genom hans land för att sedan marschera in och massakrera grannarna.

”Jaha, ni vill in till Norge? Jo men visst. Vill ni stanna på lite fika först? Här finns färdigbryggt kaffe och sju sorters kakor!”

Många kvällar hade han suttit och dragit de replikerna och svurit åt fegheten i kör med sin mor. Men dessa företeelser låg i det förgångna. Både krigstiden och kvällarna på verandan i solnedgången, drickande brännvin och spelande schack med mor, var förbi. Reidar satt tyst och blickade ut över nejderna, tömde det sista ur glaset.

Just som han sträckte sig efter flaskan för påfyllning bröts tystnaden av ett annalkande sorl av upprörda röster.

Gångstigen, och träden som ramade in den, badade plötsligt i eldskenet från ett trettiotal lanternor och facklor. Reidar höll upp ett nytt glas brännvin utan att ta blicken från mobben som bestod av upprörda morsjöbor.

Sorlet förvandlades till hörbara ord. Reidar reste sig långsamt ur sin pinnstol och närmade sig altanens staket medan han försökte lyssna sig till vad som försiggick, även om han någonstans redan förstått det. Det här var kvällen då Kaj Lorén skulle få stå till svars för de mystiska händelser som hade avlöst varandra sedan hans återkomst.

”Lille Gabriel har inte kunnat sova i sin säng på två veckor”, hörde han någon av kvinnorna i mobben anföra. ”Han såg något ute på sjön.”

”Vad för något?” flikade en mansröst in.

”En mörk gestalt, påstod han”, svarade kvinnan. ”Gabriel är övertygad om att det är Hin Håle själv som tagit sjön i besittning. Och nu det här förskräckliga!”

Folkhopen stannade intill den oansenliga, men omsorgsfullt skötta, gräsplätten som utgjorde Reidars trädgård. Idel upprörda, rädda och ilskna ansikten skymtade i eldarnas dansande sken.

”Reidar Isaksson”, utbrast en mörk mansröst som den tilltalade väl kände igen.

Folksamlingen delade sig likt Röda Havet och fram klev Birger Wessburr.

”God kväll, unge herr Isaksson”, sa han med sitt säreget raspiga tonfall.

”God kväll, herr Wessburr.” Reidar nickade mot mobbens uppenbare och troligen självutnämnde ledare.

”Ja, eller, god kväll var måhända att ta i, när jag tänker efter”, raspade Wessburr vidare.

”Haver ni hört på fan, unge Isaksson?”

"Vafalls?" replikerade Reidar, förväntansfull på vad som skulle komma.

"Norra Morsjön har förbannats, min gode herre. Denna afton har vi funnit bevis för att ett dråp begåtts! Förstår ni? Ett *homicidium* i vår by!"

"Vem, Wessburr? Vem har dött?" frågade Reidar och kände sig genast illa till mods, men inte av situationen i sig utan av det faktum att något hade väckts i honom, nyheten hade fått honom att känna sig fullkomligt hänryckt.

"Pilsk ...", Wessburr avbröt sig själv. "Leif Dahlgren har bragts om livet."

"Var hittade ni Dahlgren? Hur dog han?"

Vi har hittat ..." Wessburr hostade till och Reidar såg först nu att han höll något i vänsterhanden. Ett beigefärgat, nedfläckt tygbylte. "Vi har hittat *delar* av vad som tidigare var Leif Dahlgren."

Med de orden slängde han tygbyltet på gräsplätten och avslöjade så dess innehåll.

Reidar Isaksson, som sett ett och annat under sina nitton år i jordelivet och trott sig allt annat än kräsmagad, satte handen för munnen och kvävde en hulkning.

Nedanför honom, i den minutiöst omhändertagna trädgården, låg en avsliten arm i ett nedblodat tygskynke.

Avsliten var det första ord som dök upp när han blickade ned på den lem som tidigare varit fäst på Pilsk-Leif Dahlgrens övergödda och, i ärlighetens namn, motbjudande kroppshydda, men avhuggen kanske var en mer korrekt iakttagelse.

De slamsor och köttfibrer som hängde med klumpar av koagulerat blod där armen inte längre fortsatte, såg nästan konstgjorda ut i all sin ohygglighet.

För ett ögonblick fick Reidar bilder av hur en för honom osynlig gestalt med virvlande snabbhet slet Leifs kroppshydda i bitar. Reidar förstod inte var dessa bilder

kom ifrån. Han var en man med livlig fantasi, men detta var inte ett av hans självmant uppmålade fantasifoster.

Bilderna fortsatte att flimra förbi för Reidars inre öga. Han såg för sig hur Pilsk-Leif skrek av smärta medan lemmar skars av hans kropp och spriddes omkring honom i det skogsparti där han befann sig.

Längre bak i sinnebilden tyckte Reidar sig kunna skönja konturerna av en kvinna som kravlade sig genom gräset med blicken fäst på det brutalt misshandlade offret. Något glänste till med jämna mellanrum, något som först fick en hand och sedan nederdelen av ett ben att separeras från Leifs kropp med fina, ja rent perfekta, snitt. En våldsamt, på gränsen till perfekt komponerad, väl inövad och vackert genomförd dödsdans.

Minnen. Inte fantasier.

En röst inom Reidar. Hans egen? Han visste inte.

Bilderna slutade skymta förbi och Reidar fann sig ånyo på sin altan, där han just nu blev utstirrad ut av mobben och dess ledare Birger Wessburr.

"Ja, som sagt, herr Isaksson", raspade ledaren vidare. "Leif Dahlgren har bragts om livet på ett ytterst makabert vis, ett *homicidium* vars tillvägagångssätt tillhör sagovärldens fantasier och inte vårt lugna samhälle. Vi har inte funnit hela kroppen men likväl hans huvud, denna arm och ett par ... övriga lemmar."

"Detta är Kaj Loréns verk!" hördes en kvinna bakom Birger Wessburr. Det visade sig vara Birgers fru Katarina som hävde ur sig orden. "Kaj Lorén och den förbannelse, den styggelse, han släppt ut i allas vårt Norra Morsjön!" Katarina hötte med näven i riktning mot Kaj Loréns gård och höjde sin fackla mot skyn. "Nu ska han få stå till svars för sina handlingar!" utbrast hon och en jakande kör bakom henne stämde upp i ett stigande crescendo.

”Följer du med oss, Reidar Isaksson?” murrade Birger Wessburr, eldad av den nu hätska stämningen i mobben.

”Tackar som frågar”, svarade Reidar medan han på nytt placerade sin ända på pinnstolen, ”men jag tror att jag står över. Jag ser spektaklet bra nog härifrån.”

”Nåväl. God kväll.” Wessburr böjde sig ned och plockade upp tygbyltet med den avslitna delen av Pilsk-Leif och anslöt sig till den ilska folkhopen som tågade fram den sista biten mot Kaj Loréns gård.

Det nattliga fackeltåget fick Reidar att tänka på de hemska historier han hade hört om 1700-talets häxprocesser och han insåg att den stundande konfrontationen mycket väl kunde sluta på liknande vis. Nog för att de nu levde i något mer civiliserade tider, men det som hände i Norra Morsjön, det stannade där och det visste man. Den var sedan gammalt en gällande sed och nedärvd i generationer.

Reidar smuttade återigen på brännvinet och såg på medan mobben närmade sig Loréns dörr.

”Nu blir det spännande”, viskade han, tog ytterligare en klunk och funderade på vad som hänt honom precis förut. Vems minnen var det som flimrat förbi?

En ingivelse slog emot honom som en tryckvåg och han kände sig plötsligt säker.

Kaj Lorén hade något med detta att göra. Det var trots allt inte bara rykten. Lorén hade faktiskt haft med sig något från Gotland. Något han värnade om. Något som han släppt ut i Norra Morsjöns vatten, fast det inte hörde hemma där. Nu hade detta något effektivt och ytterst makabert ändat Pilsk-Leif Dahlgrens patetiska ursäkt till liv. Så mördare, ja, men för den sakens skull var det inte nödvändigtvis av ondo. Detta var åtminstone vad Reidars groende magkänsla sa honom, även om han inte kunde klargöra för sig själv varför.

Han tömde glaset och tog på sig traskorna. Utan vidare var han besluten att även han behövde avlägga en visit hos Kaj Lorén innan denne förtärdes av den glupska mobbens eldar.

Del 1

Kapitel 1

Kriget som skulle stoppa alla krig, 1914-1918

Tusen och åter tusen ljuscykler - eller dagar -efter djupets invånares första introduktion till de nya, högljudda och virvelskapande farkoster som rörde sig på havet, avlöste ett flertal oroväckande händelser varandra. Händelser som skulle förändra det Baltiska havets undervattensriken för all framtid.

Det började en dag då regndroppar från ett våldsamt oväder först smattrat och ytligt penetrerat vattenytan. Ljudnivån ovan ytan hade tilltagit, ett nästintill öronbedövande brummande, och plötsligt skar stora ytfarkosters underreden genom vattnet. Långt fler farkoster än rikenas invånare kommit att vänja sig vid. Det virvlade, strömmade och brummade precis överallt ovan dem, sände vibrationer längs botten och fyllde djupet med otrevliga odörer som trängde in i deras luktsinnen. Ytan på Baltiska Havet hade än en gång blivit skådeplats för krigföring ovanjordingar emellan. Fokus skiftade dock från aktiviteten när något plötsligt och obarmhärtigt trängde sig fram, denna gång inte ovan ytan utan i djupet, alltför nära deras riken och allt de kämpat för att skydda från inkräktare.

Ett nytt hot, en ny farkost utformad av dessa ovanjordingar passerade ovanför dem, men inte tillräckligt högt ovanför deras riken för att de skulle kunna behålla känslan av säkerhet, även om de alltid vetat att närkontakten med varelserna ovan ytan var ofrånkomlig.

Förr eller senare skulle den dag komma då de inte längre kunde gömma sig. Den främmande farkosten tog sig fram med ett illavarslande dovt muller som lämnade dess bakdel, samma virvlar som farkosterna ovan ytan orsakade. En avlång tingest med rundade former, till utseendet likt de större, fenförsedda arter som ovanjordingarna ofta försökte fånga. Om det var för födans skull eller för att användas som troféer, det visste de inte. Men likt de namn som ovanjordingarna kommit att skänka deras egen art, så hade de även hörts kalla bytena för val och späckhuggare, vilka dragits upp ur havet med våldsamma, spektakulära metoder.

Just som den nya farkosten höll på att försvinna ur synhåll hördes en öronbedövande smäll följt av ännu en. Ett starkt orange sken sköljde över det mörka djupet och som i ett skuggspel kunde de se hur tingesten, som uppenbarligen träffats av flera fiendeprojektiler, slets av på mitten.

En tryckvåg drog plötsligt genom djupet medan tingestens bakre halva började sjunka mot botten och fick det hundratal nymfer som beskådat det nya intrånget i deras territorium att nästan dras med i strömmen som följde. Just som det starka skenet höll på att falna hördes ännu en smäll, följt av ett nytt ljussken som avslöjade att nästa projektil träffat den halva av farkosten som utgjort dess framdel. Medan nymferna kämpade emot nästa tryckvåg såg de hur ytterligare projektiler slog genom vattenytan på flera ställen, vissa rakt ovanför deras rike. Runda, svarta, som gigantiska klot. Vissa av de förvuxna kloten verkade stanna och bli liggande strax under vattenytan, medan andra fortsatte att sjunka.

Fly.

En kollektiv tanke mellan nymferna, utsänd av deras härskarinna.

Vi kan inte stoppa ovanjordingarnas sprängklot. De kommer att skada vårt rike, så som de förtärde undervattensfarkosten i ljus och underhavsström.

De skingrades, men såg till sin förfäran att sprängklot verkade släppas ned växelvis överallt runt om i riket. Ovanjordingarna hade omedvetet dragit med dem i sitt krig som nu även utkämpades under ytan, mitt i nymfernas territorium. Nymferna samlades i skyddsvalvet, vilket nåddes via hundratals meter långa gångar under havsbotten.

Valvet, en samlingsplats vid oroligheter eller kröning av nästa härskarinna över det rike som, liksom dess invånare, saknade namn. Det var ständigt upplyst av ett blågrönt sken av självlysande undervattensväxter och mindre djuphavsarter som tränats att cirkla runt, leva och föröka sig i det magnifika valvet. Deras uppdrag var att se till att ljuset i nymfernas allra heligaste aldrig falnade. Härskarinnan, till storleken betydligt längre och ståtligare än rikets övriga invånare, stängde och förslöt ingången när samtliga flyende räknats in.

Hon mötte sin skyddslings blick.

Öppna kommunikationen till riket bortom vårt.

Skyddslingen och tillika hennes närmaste man i försvaret ryggade tillbaka.

Är Ni säker, Härskarinna?

Nicken han fick till svar var den enda utväxling som behövdes i ärendet.

Skyddslingen simmade iväg till den bortre änden av skyddsvalvet, hängde av det ljuster som alltid förvarades intill öppningen och slog det hårt tre gånger mot ett emblem i valvväggen. Emblemet lyste upp i samma grönblåa ton som skänktes av valvets levande ljuskällor och bubblor började sippra ut ur tre hål som uppenbarades i dess centrum.

Botten av Baltiska Havet inhyste två kvarvarande riken med nära på exakt samma populations-storlek. Många tidsåldrar tidigare hade djupet bestått av ytterligare ett rike. Detta hade dock slagits ned och utplånats. Efter ständigt återkommande handelsavtal rikena emellan och förhandlingar om fred, hade de plötsligt gått till attack mot varandra. Resultatet blev att de två kvarvarande nu hade allierat sig för att få slut på försöken till fientligt övertagande. När massakern var över hade de överlevande parterna beslutat sig för att isolera sig. Det var en fredlig och ömsesidig överenskommelse för att undvika framtida maktstrider. Syftet med uppdelningen var att de skulle kunna regera över havet så som de själva behagade. Den enda förutsättningen var att de aldrig inkräktade på varandras territorier. Den osynliga väggen hade upprättats för att separera rikena. För arten blev den både ett fysiskt och telepatiskt ogenomträngbart filter uppbyggt av uråldrig magi.

Den enda förbindelse som kvarstod var det överenskomna Emblemet i skyddsvalvet hos de båda rikena, avsedd att brukas endast i absoluta nödsituationer.

Skyddslingen simmade undan från det öppna Emblemet och lät härskarinnan närma sig.

Kommunikationen flödade mellan de två rikenas medvetanden. Inre skrik hördes och hemska bilder flimrade från det andra riket, precis som härskarinnan hade fruktat.

Grannriket hade utsatts för flera sjunkattacker från ovanjordingarnas sprängklot.

Bilder på sönderslitna kroppar längs botten, dimmoln av blod och nya ljussken, följda av tryckvågor och värmevallningar så nära att de kastade invånarna bakåt med en sådan våldsamt kraft att somliga slets i stycken. Deras inre fylldes av desperata skrik på hjälp, men det

fanns inget de andra kunde göra. Inte nu. De kunde bara hålla sig gömda i skyddsvalvet, Det Allra Heligaste, tills sprängklotet slutat sjunka mot dem från ovan. Först då skulle de kunna sänka det magiska skyddsnätet för att hjälpa eventuella överlevare från det andra riket.

Kapitel 2

Hjälp!

Hon simmade runt i all död och förstörelse medan desperationen växte.

Sprängklot sjönk fortfarande till botten och exploderade omkring henne, men inte på lika nära håll som tidigare.

Härskarinna? Någon?

Alla var döda. Överallt, vart hon än såg, låg de döda. Somliga i småbitar, utspridda kring de kratrar som sprängkloten skapat när de kolliderat med botten och sänt ut det mullrande skenet och den efterföljande tryckvågen av bubblor som så plötsligt slitit sönder riket och dess invånare.

Utan förvarning hade kloten slagit igenom ytan på fler ställen än hon hunnit räkna, för att sakta sjunka ned mot dem.

Alla hade stannat upp, förbryllade över det plötsliga klotregnet från ovan.

Skådespelet hade varit så fångslande, rent av vackert, när flertalet nästan perfekt rundade objekt målmedvetet sjunkit rakt ned mot riket.

Fascinationen hade snabbt övergått i skräck när en av gränsvakterna närmat sig det första klotet som nått botten i ett graciöst nedslag. Dess konturer doldes i det moln av sand som sköt upp runt om.

Rör inte Tingesten.

Befallningen från deras härskarinna hade nått gränsvakten i samma ögonblick som han nyfiket slog sitt ljuster, tillverkat av fiskben, mot det mystiska klotet.

Det första ljusskenet hade absorberat gränsvakten. Överallt hade det trumhinnesprängande mullret och den medföljande tryckvåg, som sedan hade följts av flera likadana, överrumplat rikets invånare.

Ljussken, muller och tryckvågor överallt. Invånarna simmade för sina liv, men förtärdes en efter en eller flera åt gången av de återkommande ljusskenen.

Totalt kaos och ingenstans att fly.

Hela tiden fylldes hennes inre av de hjärtskärande smärtor som hennes vänner, grannar och Härskarinna utsattes för.

Vi är med er. Vi kan inte ...

Kommunikationen avbröts abrupt i det ögonblick hon såg Härskarinnan uppslukas i ännu ett ljussken följt av ett muller, men hon hade hört det.

Det rike bortom deras, som hon hört ryktas om sedan hon var liten, var verkligt. De hade hört av sig.

De levde. Kanske skulle de rädda henne, den enda, av vad hon kunde se och via tankar utläsa just nu, överlevande efter sprängklotens attack.

Långt senare, när kloten hade slutat mullra, tryckvågorna slutat försöka slita iväg henne från sitt någorlunda säkra gömställe i en skreva, gjorde sig det bortre riket på nytt till kännat.

Vi kan hjälpa er när attackerna avtagit.

Hon tvekade en stund. Var det verkligen så klokt? Fanns det mer anledning att hålla rikena isär än vad som förtäljts i historierna om den magiska muren?

Hon mindes även att hon hade fått berättat för sig att, om Härskarinnan skulle förgås i strid, så skulle kommunikationsvägarna öppnas för överlevarna.

Efter att ha lämnat gömstället och letat, fann hon för stunden säkert territorium. Åtminstone inga nya sprängklot

som höll på att sjunka ned.

Har någon överlevt?

Telepatin flödade fortsatt från riket bortom.

Ja. Men bara jag, Lava. Vad jag vet.

Lava?

Hon insåg sitt misstag i samma stund som frågan genmälde inom henne.

Ingen i riket bar namn. Varför hade hon aldrig fått något svar på.

Alla benämndes utifrån respektive funktioner, såsom Härskarinna, Gränsvakt, Lärare, Beskyddare, Skyddsling och Yngel.

De personliga namnen var något som Lava med tiden hade lärt sig att fascineras av när hon lyssnat till ovanjordingarnas konversationer, både muntliga och inre.

Hon hade hört dem diskutera allt mellan skyarna och havets djup och hon hade alltid tyckt om att lyssna till de olika namn som människorna skänktes av sina Skapare.

I slutändan var det ett speciellt namn hon fastnat för och givit sig själv.

När en förbipasserande ovanjording artikulerat lättet *lava* i samband med diskussioner om fascinerande materia som kunde bränna sönder allt i sin väg hade hon bestämt sig.

Lava skall vara mitt namn.

Lava återvände till nuet och rättade sig.

Lärare. En lärare kvar.

Är du skadad?

Frågan ekade ögonblickligen inom henne. Lava lät blicken glida över de delar av sin fjällbeklädda kropp som hon kunde se. Där hon kom åt kände hon kände efter med de simhudsbeklädda händerna.

Inte vad jag kan se eller känna.

Svaret dröjde, och under det odefinierbara antalet ögonblick som passerade, såg sig Lava omkring i

förödelser, sökande med blicken efter tecken på rörelse bland de kroppar som inte var helt sönderslitna, men fann ingen.

Gott. Vi skickar två gränsvakter och tre beskyddare för att hämta över dig till vårt rike.

Sök vidare efter överlevare medan du inväntar undsättning.

Kommunikationen bröts utan vidare tankeöverföring. Lava simmade runt i det fallna riket och genomsökte noggrant varenda vrå och varenda skreva efter kroppar som inte helt tillintetgjorts i den våldsamma attacken.

För varje utrymmes fruktlösa genomsökning gled hon allt längre in i en djup känsla av hopplöshet.

Kunde hon verkligen vara den enda överlevaren? Medan hon tittade över alla de livlösa kroppar som skadats till oigenkännlighet, hennes vänner, hennes rikets stora familj, kändes sorgen nästan outhärdlig.

Så, mitt i all den misär och hopplöshet som drabbat riket, kände Lava plötsligt något inom sig.

Något litet, svagt, knappt hörbart, som kallade på henne.

Något, eller någon, som inte kunde formulera sina tankar i ord på det sättet som hon gjorde.

Var är du? Vem är du?

Hon kände av det igen. Inte lika svagt den här gången. Fortfarande en ordlös telepati.

Kunde det röra sig om en annan art? Det hade hänt att vattenvärldens övriga arter kommunicerade med dem. Inte ofta, men det hände.

Det här kändes emellertid helt annorlunda mot de kommunikationer hon haft med andra arter. Någonting sade henne att de två var av samma familj, tillhörande riket.

Ett yngel?